

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1917/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Радислав Маравић, адвокат из ..., против туженог Предузећа „Милан Благојевић“ АД Смедерево, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Гж1 3/19 од 02.10.2019. године, у седници већа одржаној 01.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Гж1 3/19 од 02.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Смедереву Гж1 3/19 од 02.10.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Смедереву П1 367/15 од 28.09.2017. године, одбијен је као неоснован предлог за понављање поступка тужиоца поднет дана 05.04.2017. године против правноснажног решења Основног суда у Смедереву П1 367/15 од 19.11.2015. године и обавезан тужилац да туженом исплати на име трошкова поступка по предлогу за понављање поступка износ од 70.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Смедереву Гж1 3/19 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Смедереву П1 367/15 од 28.09.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11....18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужиоца за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, зато што спорно правно питање испуњености услова за понављање поступка који је правноснажно окончан по предлогу странке када странка стекне могућност да употреби правноснажну одлуку суда која је раније међу истим странкама донета о истом захтеву, односно сазна за нове чињенице или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, сходно члану 426. став 1. тачка 7. и 10. Закона о парничном поступку, није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијано другостепено решење је у складу са судском праксом и правним схватањима. Позивање тужиоца на решење Вишег суда у Смедереву Гж1 9/17 од 22.02.2017. године којим је укинута првостепено решење донето у другој парници по тужби другог тужиоца, је без значаја за другачије одлучивање, с обзиром да се не ради о истој чињеничној и правној ситуацији. Осим тога, наведено решење не представља правноснажну одлуку, није донето између истих странака нити представља нову чињеницу или доказ које тужилац није могао да употреби до доношења правноснажне одлуке у овој парници. Како је ревизија усмерена на разрешење конкретног питања, то нема места одлучивању о ревизији као о посебној, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а према ставу 5. истог члана, ревизија је увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка.

У конкретном случају тужилац побија решење другостепеног суда о одбијању предлога за понављање поступка. Стога ревизија у смислу цитираног члана 420. став 5. ЗПП није дозвољена, с обзиром да се не ради о решењу којим је поступак правноснажно завршен. Нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. ЗПП, којим је регулисана дозвољеност ревизије против другостепене пресуде независно од цензуса. Наиме, овде се ради о ревизији као ванредном правном леку која је изјављена поводом одлучивања о другом ванредном правном леку, па је дозвољеност те ревизије прописана посебном законском одредбом члана (члан 420. став 5. ЗПП), по којој ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић